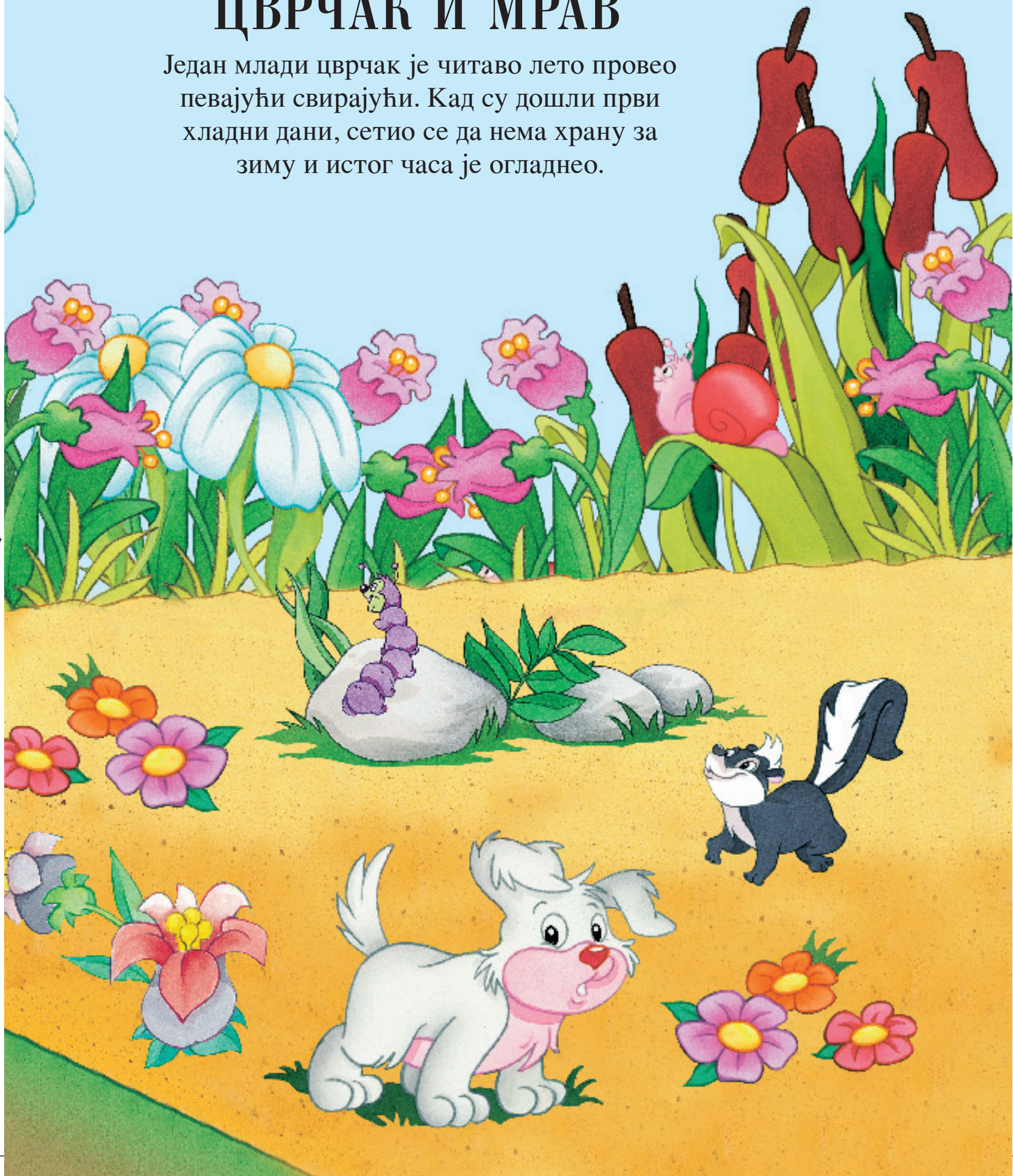

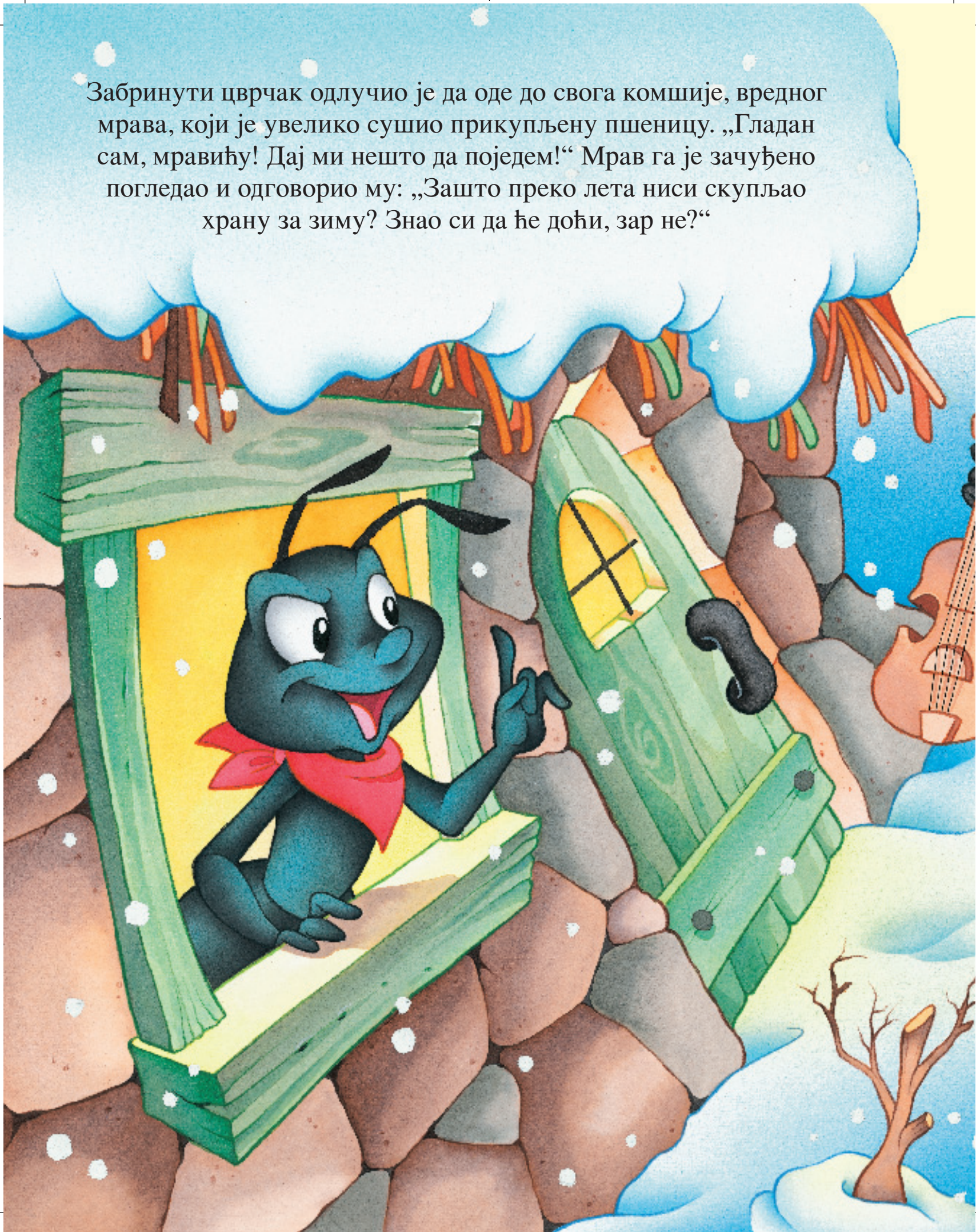

ЦВРЧАК И МРАВ

Један млади цврчак је читаво лето провео певајући свирајући. Кад су дошли први хладни дани, сетио се да нема храну за зиму и истог часа је огладнео.

Забринути цврчак одлучио је да оде до свога комшије, вредног мрава, који је увелико сушио прикупљену пшеницу. „Гладан сам, мравићу! Дај ми нешто да поједем!“ Мрав га је зачуђено погледао и одговорио му: „Зашто преко лета ниси скупљао храну за зиму? Знао си да ће доћи, зар не?“

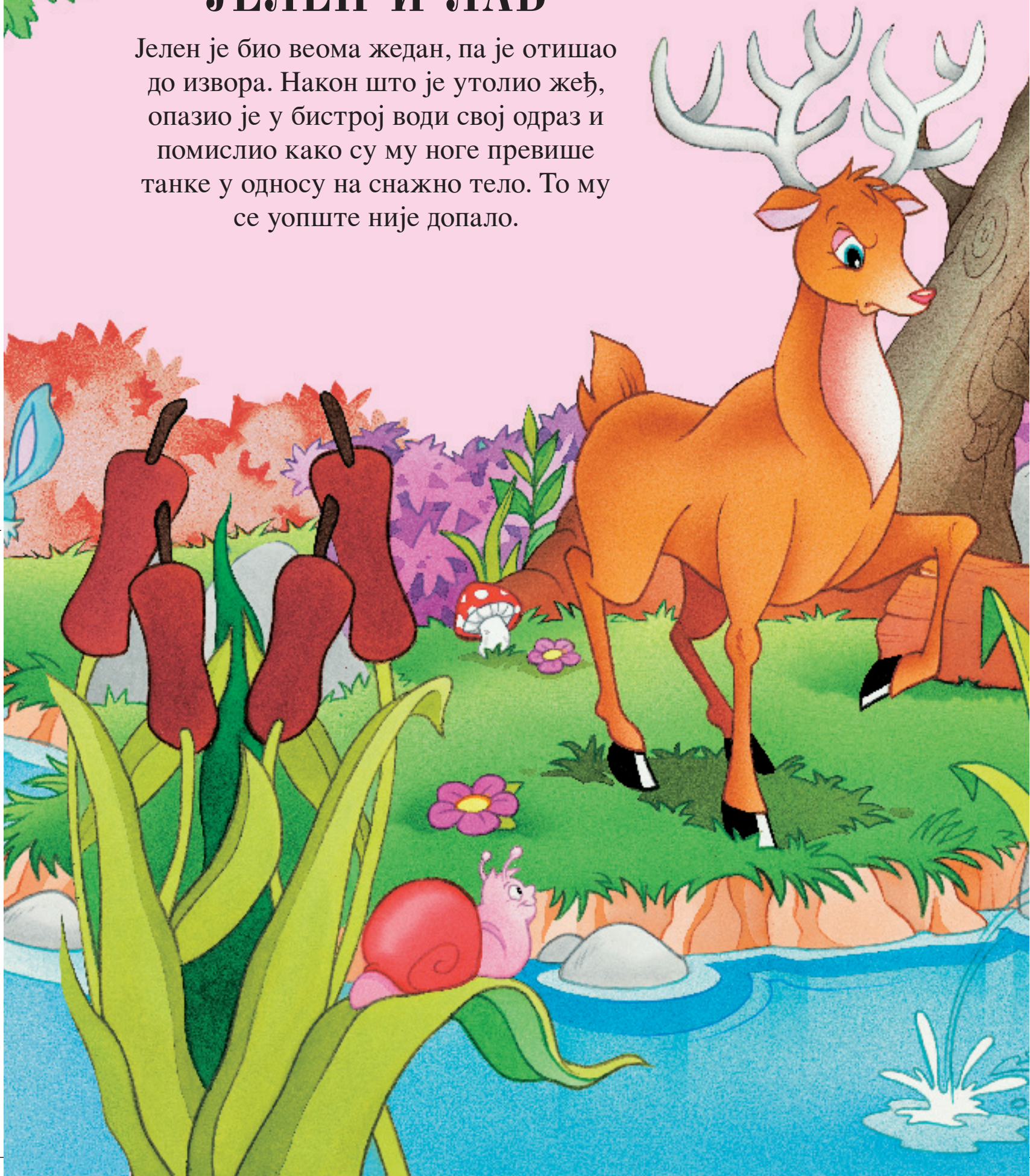
„Нисам скупљао храну јер нисам имао времена“, жадао се цврчак. „Морао сам да певам моје лепе песмице.“
„Ма хајде?! Па добро, кад си летос певао, ти сада играј!“ насмејао се мрав, окренуо и отишао.

ЈЕЛЕН И ЛАВ

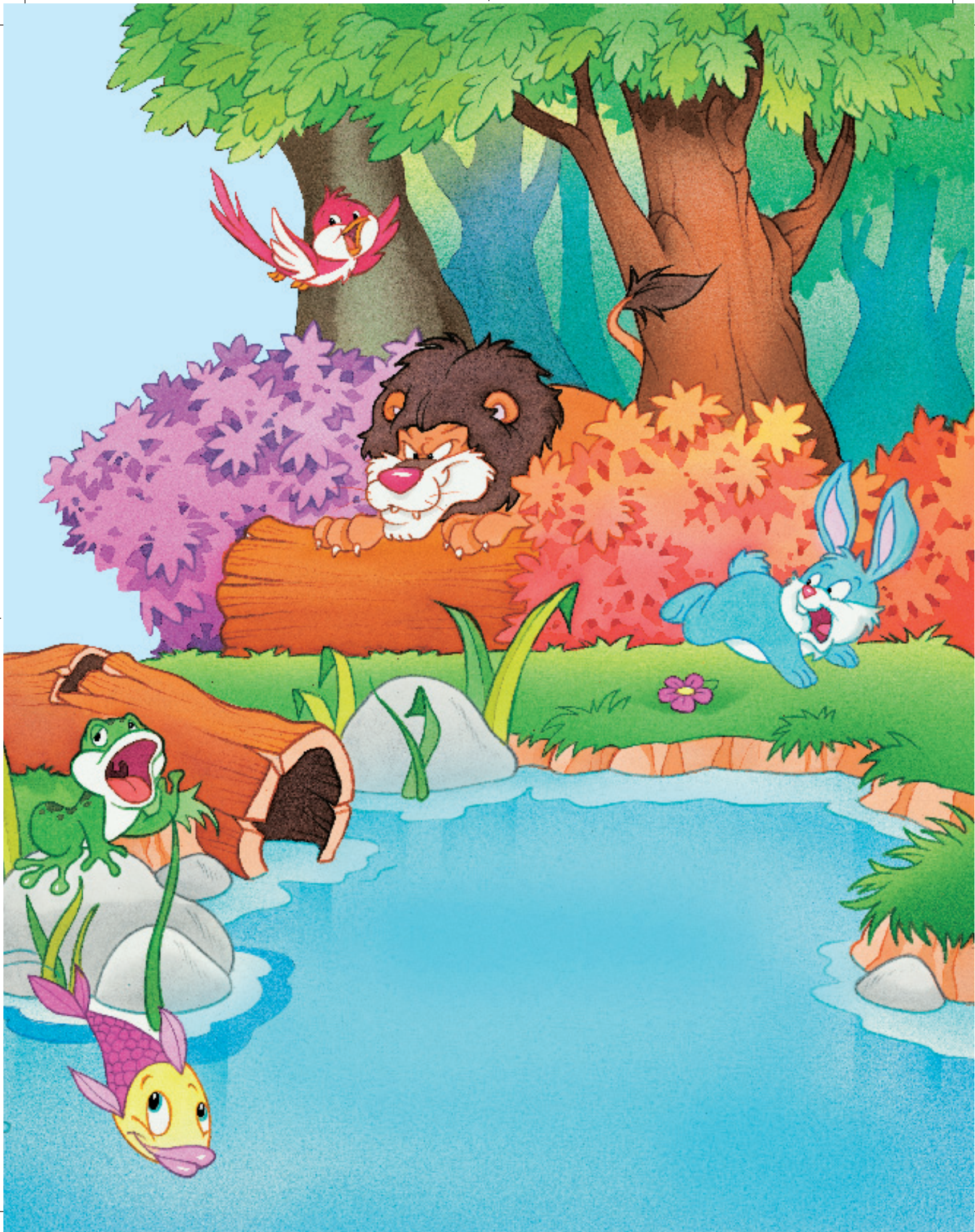
Јелен је био веома жедан, па је отишао до извора. Након што је утолио жеђ, опазио је у бистрој води свој одраз и помислио како су му ноге превише танке у односу на снажно тело. То му се уопште није допало.

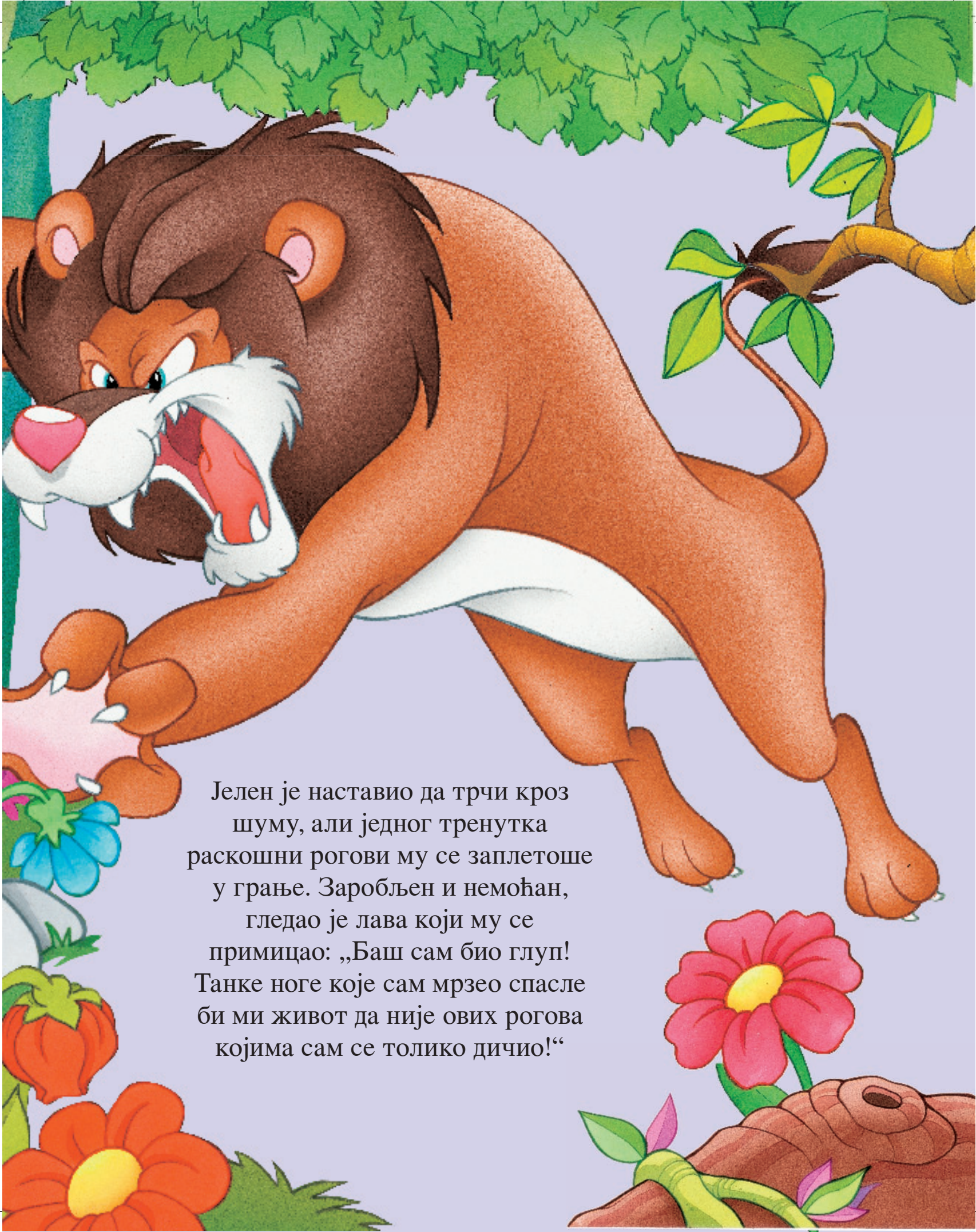
Но, био је веома поносан на своје раскошне
рогове. Док је тако размишљао о свом изгледу,
изненада је наишао лав и устремио се на њега.

Чим је чуо шуштање лишћа, јелен је јурнуо
колико су га ноге носиле. Лав му је у почетку био
за петама, али ускоро је посустао од умора.

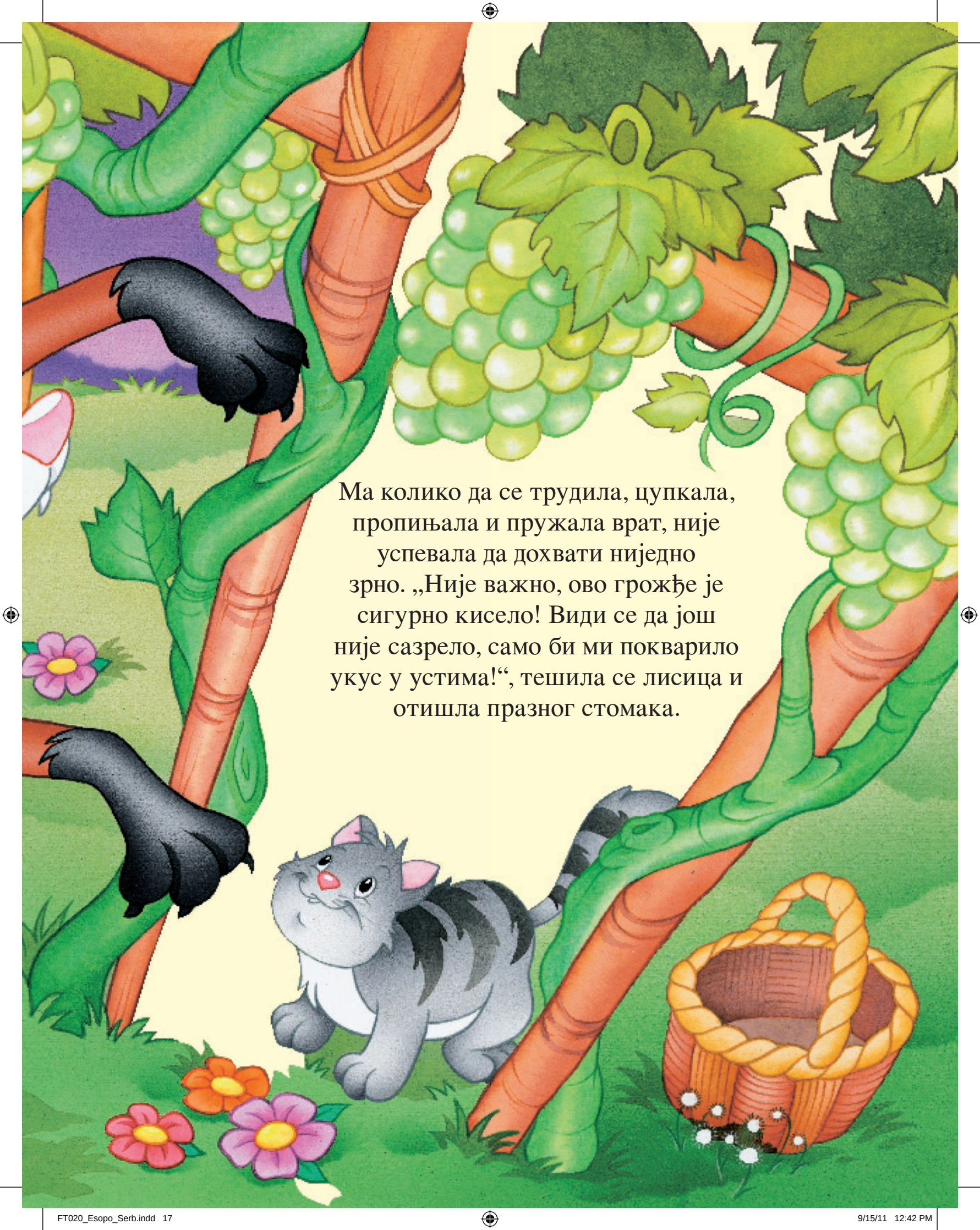

Јелен је наставио да трчи кроз шуму, али једног тренутка раскошни рогови му се заплетоше у грање. Заробљен и немоћан, гледао је лава који му се примицао: „Баш сам био глуп! Танке ноге које сам мрзео спасле би ми живот да није ових рогова којима сам се толико дичио!“

ЛИСИЦА И ГРОЖЋЕ

Једног лепог јутра, гладна лисица случајно је наишла на винову лозу са које су висили дивни златни гроздови. Лисица није нешто нарочито волела воће, али ово грозђе ју је просто мамило. Усправила се на задње шапе и почела да скакуће да би га дохватила.

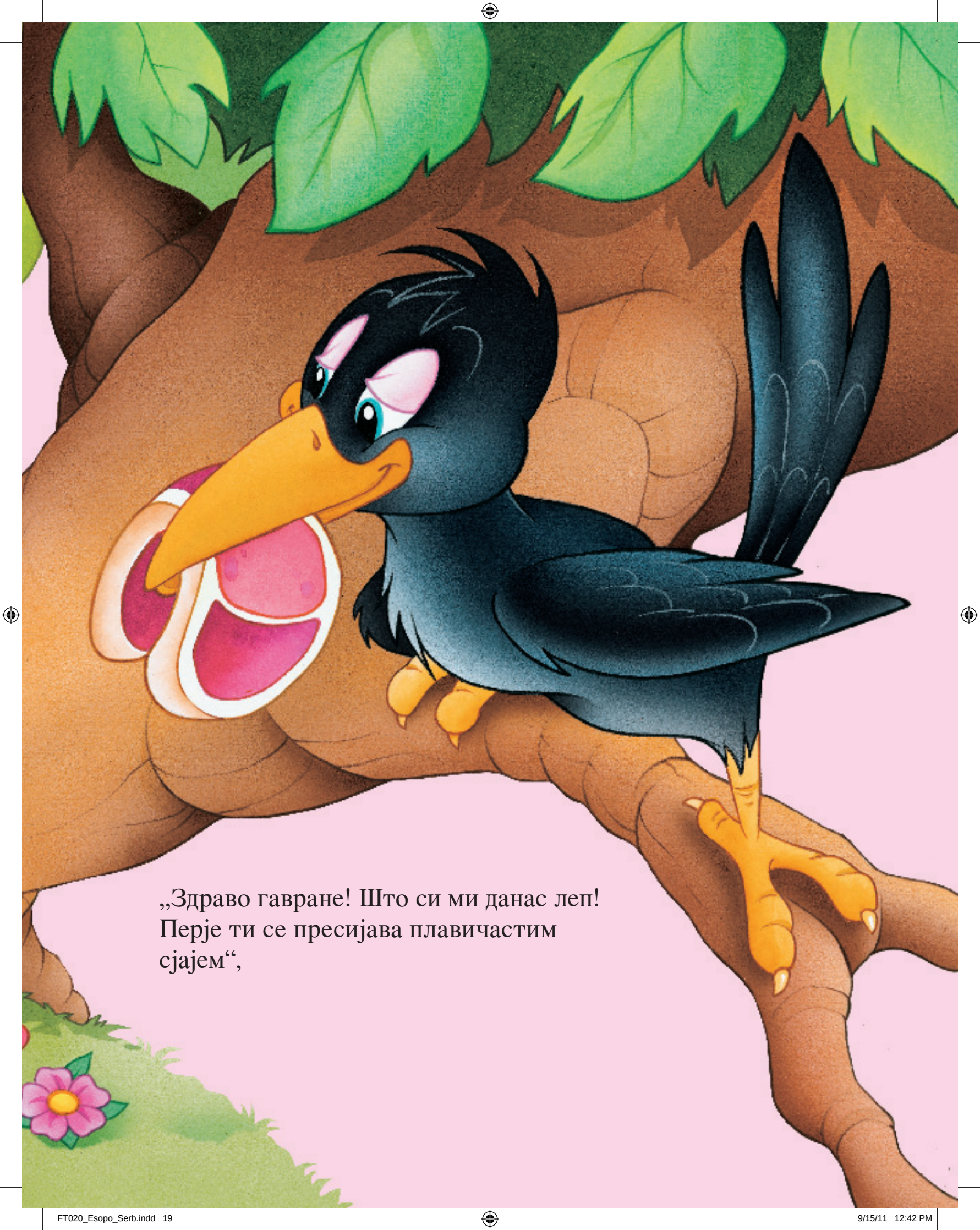

Ма колико да се трудила, цупкала,
пропињала и пружала врат, није
успевала да дохвати ниједно
зрно. „Није важно, ово грозђе је
сигурно кисело! Види се да још
није сазрело, само би ми покварило
укус у устима!“, тешила се лисица и
отишла празног стомака.

ГАВРАН И ЛИЦИЦА

Једнога дана гавран је слетео на грану дрвета да на миру поједе комад меса. Лисица која је одмах осетила мирис хране, стала је испод дрвета и почела да смишља како да га се домогне.

„Здраво гавране! Што си ми данас леп!
Перје ти се пресијава плавичастим
сјајем“,